

[Justitsministeren.]

nød i de anstalter, der tager imod den slags gæster, og den er ikke helt afhjulpet endnu.

Endelig gjorde det ærede medlem en bemærkning om, at han ikke med et eneste ord havde draget den ofte nævnte statsadvokat Carl Madsens dygtighed i tvivl. Det er rigtigt. Når jeg alligevel gjorde en bemærkning, var det foranlediget ved, hvad jeg til morgen havde læst i nogle af bladene; det var mig magtpåliggende, fordi jeg syntes, der blev givet et skævt billede, at korrigerer det.

Jeg skal dernæst gøre nogle ganske få bemærkninger til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Det ærede medlem brugte igen det udtryk: om Wright, Thomsen & Kier-sagen var behandlet på normal måde. Hvad jeg har at sige om det, har jeg sagt i formiddags, og det finder jeg ingen grund til at gentage.

Det ærede medlem citerede så et eller andet, der havde stået i et blad på Bornholm, forstod jeg, om mine udtalelser om Bornholmsforholdet i Wright, Thomsen & Kier-sagen. Jeg refererede, og refererede rigtigt, hvad der fremgår af ministeriets akter om denne sag. Jeg kunne ærlig talt ikke opfatte, at der var nogen uoverensstemmelse mellem det, som ingeniøren sagde i interviewet, og det, jeg har sagt. Jeg sagde også i formiddags — eller var det i går, nu kan jeg såmænd ikke huske det mere, men jeg sagde, at dette bornholmske forhold havde netop været en anstødssten for ministeriet, da det traf sin afgørelse, og jeg gjorde rede for, hvorfor min forgænger dog, alt vel overvejet, også under hensyn til beløbets ubetydelighed i forhold til hele beløbet, som entreprisen har andraget, havde ment at kunne se bort fra det. Det er et referat, jeg har givet, og det referat kan ingen bestride. Så længe jeg holder mig til, hvad jeg har fået ud af akterne, står jeg på fast grund. Jeg har sagt: hvad der videre kommer ud af sagen, kan jeg ikke udtale mig om.

Endelig — og det gjorde mig mere ondt — bebrejdede det ærede medlem mig, at jeg i forholdet til Carl Madsen ikke havde været loyal her i salen. Jeg ved ikke bedre, end at jeg i høj grad har bestræbt mig for at være loyal og været det til det sidste.

Til slut nævnte det ærede medlem, at den redegørelse, som hr. Carl Madsen — var det ikke i forsommeren 1947 — havde givet til justitsministeriet, var blevet til i samarbejde med mig. Det udtryk ville jeg nu aldrig have fundet på at bruge. Hr. Carl Madsen er i den tid, jeg i forrige om-

gang var minister, jævnlig kommet til mig med visse tvivl indenfor sit embedsområde. Hen i 1947 havde han fået visse anfægtelser med hensyn til Wright, Thomsen & Kier-sagen og kom også nu og forelagde det for mig. Jeg talte med ham om det; der var også noget i det, han kom med, som vakte min opmærksomhed, og han spurgte mig, hvad han skulle gøre. Jeg svarede: der er kun en ting at gøre: henvend dig i justitsministeriet og gør rede for dit syn på sagen der; det vil måske give dem anledning til, at de tager deres bedømmelse af sagen op igen. Hvad andet skulle jeg sige? Det er det, jeg har gjort.

Formanden: Det ærede medlem hr. Knud Kristensen har ordet for en kort bemærkning.

Knud Kristensen: Det er ret vanskeligt at stille spørgsmål om disse emner koncist, da man ikke uden hemninger kan benytte de oplysninger, man har fået, men den højtærede statsminister sagde, at de var ikke åndelig neutrale. Nej, men det tyder på, at de måske er det på andre områder. Han sagde, de var indforstået med økonomisk samarbejde. Men der er andre områder end det kulturelle, det økonomiske og alt det, han iøvrigt omtalte, og såvidt jeg kan skønne, kan der ikke være nogen nuance i disse spørgsmål mellem os og Sverige og Norge — de vil også holde deres land udenfor krig såvidt muligt. De har den samme indstilling, såvidt mig bekendt, både hvad det åndelige og det økonomiske samarbejde angår. Ikke desto mindre var statsministeren fuldstændig klar over, at der var en nuance. Det må altså være på et andet område, og det er netop på det område, hvor det interesserede os at få regeringens stilling at vide. Jeg kender ikke denne stilling undtagen fra udtalelser af lignende art som dem, der er fremsat i dag. Nu kan man bedømme forskellighederne til at være større eller mindre; nogle kalder dem nuancer, og nogle kalder dem måske større forskelligheder, men vi er altså enige om, at der er en nuance. Her siger den højtærede statsminister, at han vil træde ind som mægler og se at formidle disse uoverensstemmelser, men det, jeg spørger om, er: Hvor står vor egen regering i disse uoverensstemmelser? Er det den ligegyldigt, hvilket resultat man kommer til, blot der bliver enighed, eller har den en bestemt indstilling, ønsker den at nå til det ene eller det andet standpunkt?